

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

สถานการณ์ปัจจุบัน สังคมไทยได้มีกระแสการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี การสื่อสาร โทรคมนาคม และวิทยาการต่าง ๆ การแผ่ขยายของวัฒนธรรมข้ามชาติ รวมทั้งการแข่งขันอย่างรุนแรงในด้านเศรษฐกิจ ทั้งการค้าระดับโลก และการค้าเสรี ประเทศจึงได้พัฒนาปัจจัยด้านต่าง ๆ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็น โครงสร้างพื้นฐานที่จะรองรับการถ่ายทอดและพัฒนาด้านเทคโนโลยี การพัฒนาความรู้ ความสามารถ และทักษะฝีมือแรงงาน หรือการเตรียมคน ให้มีคุณภาพทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของสังคมไทยโดยรวมนั้น วงการศึกษาของไทยได้มีการเตรียมความพร้อมด้วยการกำหนดแนวทางในการพัฒนาโดยใช้เครื่องมือดังกล่าวคือ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร ภาษาอังกฤษมีบทบาท และความสำคัญในการสื่อสารอย่างกว้างขวาง กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้คนไทยมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่เป็นมาตรฐาน และสามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดี ตลอดจนการเลือกใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เป้าหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา นั้น คือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมได้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลจากการปฏิรูปการศึกษา ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาอย่างรวดเร็ว อีกทั้งมีผลต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญและมีความจำเป็นในการแสวงหาความรู้ จะเห็นได้ว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษา ส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สิปปนนท์ เกตุทัต, 2538) และสอดคล้องกับงานวิจัยของขจร สุขรังสรรค์, 2535 : 41) ที่ได้ทำการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านทักษะการอ่านในระดับการจับใจความหลัก (Main Idea) ซึ่งเป็นปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเป็นอย่างดี

จากสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน อาจจะกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบในด้านการประกอบอาชีพมากกว่าผู้ที่มีความสามารถน้อย จะเห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนเราเป็นอย่างมาก เห็นได้จากการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนและการค้าขาย ดังนั้นคนไทยจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อจะได้ใช้ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ ประกอบกับการจัดการศึกษาของไทย โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง (แรมสมร อยู่สถาพร, 2541) ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญต่อการจัดการสอนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการสอนภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ ที่มีความใกล้ชิดพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศ เป็นสื่อกลางติดต่อด้านต่าง ๆ (สมิตรา อังควัฒนากุล, 2539)

ภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญ และมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันไปแล้ว เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และการเมือง ตลอดจนเป็นเครื่องมือ ในการเสาะแสวงหาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ ๆ คนไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในทุกระดับการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษาเป็นต้น (รศสุคนธ์ พหลเทพ, 2532 : 12)

การให้ความสนใจและเอาใจใส่ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐาน เจตคติที่ดีด้านความรู้ และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ (ประนอม สุรัสวดี, 2535 : 2) และในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเกิดทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่สอนและสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง นั่นก็หมายความว่า ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ อีกได้แก่ ภาษาที่ใช้ในการสอน พัฒนาทางด้านอารมณ์ของผู้เรียน พื้นฐานทางด้านครอบครัว ประสิทธิภาพ และสุขภาพทางด้านร่างกายและจิตใจ

การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยพบว่า การเรียนการสอนยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนขาดความสนใจ นักเรียนไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ และไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ผลที่ออกมาไม่คุ้มกับเวลาที่ได้ลงทุนเรียนไป นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาต่างประเทศได้สรุปสาเหตุสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งมีสาเหตุดังต่อไปนี้ (ดวงเดือน แสงชัย และคณะ, 2533)

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู การขาดแคลนผู้ทรงคุณวุฒิ และความรู้ความสามารถของครูยังไม่ได้มาตรฐาน เนื่องจากครูไม่ได้จบวิชาเอกภาษาอังกฤษ ไม่แม่นยำในเนื้อหา ขาดทักษะและเทคนิควิธีที่จะสอนให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง

2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ชอบทำกิจกรรมระหว่างเรียน โดยเฉพาะกิจกรรมที่เป็นการสมมติ ทำให้ขาดความกระตือรือร้นและไม่ตั้งใจในการทำกิจกรรม มีผลทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จ และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

3. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่สนใจ ไม่ดึงดูดใจให้นักเรียนชอบเรียน

4. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน ครูบางคนไม่ได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษที่ตรงตามหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จึงไม่เข้าใจวิธีสอนที่เน้นการใช้ภาษา และไม่สามารถคิดกิจกรรมการสอนที่เหมาะสมได้ จึงทำให้กิจกรรมในการสอนจำเจ ซ้ำซาก เป็นผลทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนน่าเบื่อหน่าย

5. ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในชั่วโมงเรียนเท่านั้น ซึ่งใช้เวลาเพียงวันละ 1 ชั่วโมง ผู้เรียนจึงไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนจะใช้ภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาไทยในชีวิตประจำวัน

ในการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา เราจะเห็นได้ว่า ผู้สอนยังคงมีการจัดการเรียนการสอนแบบปกติอยู่ การสอนภาษาอังกฤษนั้นครูผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจธรรมชาติของภาษาอังกฤษและเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนด้วย จากสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขเพื่อสร้างทัศนคติที่ดี ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อันเป็นขั้นแรกของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จ การเรียนภาษาให้ประสบผลสำเร็จ นักเรียนมีความรู้จากแบบเรียนอย่างเดียวไม่เพียงพอ เพราะภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของความพยายามและการฝึกฝน จึงจะเกิดประสบการณ์และทักษะ การจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ (Storyline Teaching Method) นับว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาศักยภาพ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งถือได้ว่าเป็นทางเลือกหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 23 มาตรา 24 และมาตรา 25 ดังนี้

1. วิธีสอนแบบสตอรีไลน์เป็นการสอนที่เน้นความสำคัญขององค์ความรู้คู่คุณธรรม และกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการบูรณาการการเรียนการสอนที่ค่อนข้างที่จะสมบูรณ์แบบวิธีหนึ่ง
2. วิธีสอนแบบสตอรีไลน์มีการจัดเนื้อหาสาระ และกิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. วิธีสอนแบบสตอรีไลน์มีการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น รักการอ่าน และเป็นผู้ที่ใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งในเรื่องของการฝึกทักษะการคิด การจัดการและแก้ปัญหา ตลอดจนให้มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และไม่เกิดการเบื่อหน่ายเพราะ ได้เรียนรู้จากของจริงที่ตนเองได้ค้นพบ (Discovery Learning)
4. วิธีสอนแบบสตอรีไลน์ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างสมดุล รวมทั้งมีการปลูกฝังค่านิยม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
5. วิธีสอนแบบสตอรีไลน์เป็นวิธีการสอนที่สร้างเสริมบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เพราะมีบรรยากาศของความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ ประกอบด้วย ครู ผู้เรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งจะมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือทางด้าน การเรียน และประสบความสำเร็จร่วมกัน
6. วิธีสอนแบบสตอรีไลน์ เป็นวิธีสอนที่ให้นักเรียนได้ศึกษาข้อมูลที่เกิดขึ้นในสังคมอย่างแท้จริง (Authentic Content) และการที่จะได้เนื้อหาหรือข้อมูลต่างๆ ได้โดยตรงจากแหล่งความรู้
7. วิธีสอนแบบสตอรีไลน์ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของตนเอง เข้าใจตนเอง ตอบสนองธรรมชาติของเด็กทุกคนที่ต้องการให้ตนเองได้รับการยกย่อง

การสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์แม้ว่าเป็นวิธีการสอนที่ค่อนข้างใหม่ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่อย่างเต็มที่ จากผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการสอนของ ชาริตี วิทยานิพนธ์ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสตอรีไลน์มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดสูงกว่าร้อยละ 70 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับมาก โดยที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและระดับปานกลางมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับมาก ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับปานกลาง พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการเรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ

ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมสูงกว่าเกณฑ์กำหนดร้อยละ 60 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนดังนี้

- เนื้อหาที่เรียน ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเนื้อหาที่นำมาสอนมีความเหมาะสมดี
- กิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนใหญ่พอใจกับการได้เรียนรู้ด้วยการทำกิจกรรม มีความเป็นอิสระ ได้ทำงานตามความคิดเห็นของตนเอง ทำงานตามความพอใจของตนเอง
- สื่อการเรียนการสอน มีความพอใจกับสื่อการเรียนการสอนที่ครูจัดเตรียมให้เช่น ใบความรู้ ใบงาน บัตรคำสั่ง

- การวัดและการประเมินผล ส่วนใหญ่พอใจกับการวัดผลที่ครูวัดจากกระบวนการทำงาน การปฏิบัติงาน

- ครู ส่วนมากพอใจกับการจัดเตรียมการสอน เตรียมประสบการณ์การเรียนรู้ให้นักเรียน ส่วนมากพอใจครูเพราะ

1. ครูมีความเป็นกันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใส
2. ครูให้ความเป็นอิสระ ทำงานได้ตามความสนใจและความพอใจ
3. ครูดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดขณะทำงานในเวลาเรียน และนอกเวลาเรียน
4. ครูให้คำชมเชยตลอดเวลา รวมทั้งมอบรางวัลเมื่อนักเรียนทำความดีและทำงานประสบความสำเร็จ

ความสำเร็จ

5. ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนสนุกกับการทำงาน

- เพื่อน ส่วนมากพอใจกับเพื่อน ๆ สมาชิก เพราะว่า ได้ทำงานร่วมกันซึ่งแต่ละคนมีความสามารถที่แตกต่างกัน ระหว่างเพื่อนสมาชิกระหว่างกลุ่มพบว่า สมาชิกในกลุ่มช่วยกันทำงานให้กับกลุ่มเพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จเป็นที่น่าสนใจแก่สมาชิกในกลุ่ม

จากการประเมินผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานีเขต 1 ประกอบด้วยอำเภอต่าง ๆ ดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 ประกอบด้วยอำเภอต่าง ๆ ดังนี้

อำเภอ	วิชา	นักเรียนที่เข้าสอบ	ร	0	1	2	3	4
เมืองสุราษฎร์ธานี	ภาษาไทย	352	5.96	5.39	20.17	37.78	24.71	11.93
	วิทยาศาสตร์	371	0.26	2.15	11.23	31.26	15.36	9.97
	คณิตศาสตร์	358	3.91	3.63	36.03	31.28	19.83	9.21
	สังคมศึกษา	372	0.26	0.53	28.22	38.97	20.16	12.09
	ภาษาอังกฤษ	356	4.77	8.70	35.39	28.37	16.29	11.23
	พลานามัย	372	0	2.68	7.52	30.37	24.19	35.21
	ศิลปะ	353	5.38	2.26	12.74	45.32	24.64	15.01
	การงาน	369	0.54	0.27	9.48	26.28	49.05	14.90
กาญจนดิษฐ์	ภาษาไทย	275	0.01	6.54	18.18	34.54	28.00	12.72
	วิทยาศาสตร์	274	3.28	7.29	27.73	33.94	22.99	8.02
	คณิตศาสตร์	283	0.35	8.12	38.86	40.98	9.18	2.82
	สังคมศึกษา	272	1.47	9.55	24.26	42.27	19.11	4.77
	ภาษาอังกฤษ	273	4.02	9.89	30.76	23.80	24.17	11.35
	พลานามัย	279	1.79	3.94	1.79	22.22	46.95	25.08
	ศิลปะ	269	5.57	1.48	10.78	27.88	37.17	22.67
	การงาน	269	5.20	1.11	6.31	28.62	45.72	18.21
เกาะพะงัน	ภาษาไทย	12	0	0	75.00	16.66	8.33	0
	วิทยาศาสตร์	12	0	0	58.33	8.33	16.66	16.66
	คณิตศาสตร์	12	0	0	25.00	58.33	16.66	0
	สังคมศึกษา	12	0	0	83.33	8.33	8.33	0
	ภาษาอังกฤษ	12	0	0	33.33	41.66	25.00	0
	พลานามัย	11	9.09	0	0	9.09	41.66	41.66
	ศิลปะ	11	9.09	0	9.09	63.63	18.18	9.09
	การงาน	12	0	0	25.00	41.66	33.33	0

ตาราง 1 ผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 ประกอบด้วยอำเภอต่าง ๆ ดังนี้ (ต่อ)

อำเภอ	วิชา	นักเรียนที่เข้าสอบ	ร	0	1	2	3	4
เกาะสมุย	ภาษาไทย	94	0	5.31	14.89	28.72	36.17	14.89
	วิทยาศาสตร์	94	0	12.76	31.91	19.14	22.34	13.82
	คณิตศาสตร์	94	0	24.46	26.59	23.40	15.95	9.57
	สังคมศึกษา	94	0	11.70	8.51	18.08	26.59	35.10
	ภาษาอังกฤษ	94	0	22.34	21.27	20.21	24.46	1.70
	พลานามัย	91	3.29	2.19	4.39	15.38	39.56	38.46
	ศิลปะ	94	0	10.63	10.63	11.70	22.34	44.68
	การงาน	86	9.30	32.55	5.81	11.62	13.95	36.04
ดอนสัก	ภาษาไทย	47	0	8.51	38.29	25.53	23.40	4.25
	วิทยาศาสตร์	47	0	0	8.51	57.44	27.65	6.38
	คณิตศาสตร์	43	9.30	4.65	41.86	32.55	11.62	9.30
	สังคมศึกษา	45	1.44	0	13.33	48.88	31.11	6.66
	ภาษาอังกฤษ	47	0	10.63	27.65	34.04	23.40	4.25
	พลานามัย	45	4.44	0	0	22.22	44.44	33.33
	ศิลปะ	47	0	0	6.38	27.65	40.42	25.53
	การงาน	45	4.44	0	0	26.66	51.11	22.22

ที่มา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1

จากตารางแสดงผลการเรียนรู้จะเห็นได้ว่า ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษในภาพรวมของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับเฉลี่ย 1-91 สะท้อนให้เห็นว่าคุณภาพการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง กล่าวคือ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาใน จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีความสามารถในการใช้ทักษะด้านต่าง ๆ (การฟัง การพูด การอ่าน และการ เขียน) อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความสามารถในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ผู้สอนขาดความรู้เกี่ยวกับการสอนและกลวิธีการสอน และขาดความกระตือรือร้นในการ สอน ผู้เรียนส่วนใหญ่มักมีปัญหาด้านความเข้าใจในการอ่าน หรือจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน จากรายงานการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

นักเรียนที่มีความเข้าใจในการอ่านสูง แนวโน้มด้านผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก็จะสูงด้วย ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำก็จะมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำด้วย

ดังนั้น การอ่านนับว่าจำเป็นและมีความสำคัญซึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องพัฒนาวิธีการที่จะช่วยส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นด้วย (ทรงศรี ภักดีวิสัย, 2542 : 4)

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพสังคมปัจจุบันที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นยุคที่ต้องติดตามข้อมูลข่าวสาร ด้านตัวครูก็มีบทบาทสำคัญ ที่จำเป็นจะต้องปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่สอนอย่างมีความหมาย

ปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั่นคือ รูปแบบการเรียนรู้ จากการศึกษา ค้นคว้าจะเห็นได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสำคัญสำหรับผู้เรียนที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะรูปแบบการเรียนจะเอื้อต่อการเรียนรู้ได้เป็นอย่างมาก ผู้เรียนแต่ละคนจะมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน บางคนเรียนรู้ได้ดีด้วยการฟัง (Auditory) และบางคนอาจเรียนรู้ได้ดีด้วยการพูด หรือด้วยการสัมผัส เป็นต้น

การเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนนับว่ามีความสำคัญที่จะสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะ 4 ทักษะ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งในเบื้องต้นผู้เรียนต้องมีความรู้ลึกซึ้งและเห็นว่ามีค่าสำคัญ จึงจะเรียนรู้ได้ดีและสามารถบูรณาการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ทรงศรี ภักดีวิสัย, 2542 : 4)

รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถบ่งบอกได้ถึงลักษณะความชอบหรือไม่ชอบในวิธีการเรียนการสอนออกมาในลักษณะต่าง ๆ ในรูปของพฤติกรรม เช่น บางคนเรียนรู้ได้ดีเมื่อมีการกำหนดเวลานแน่นอน หรือจะต้องทำให้เสร็จในเวลาที่กำหนดไว้ (Time Pressure) แต่บางคนถ้าถูกกำหนดเวลาหรือมีการรีบเร่งทำให้เสร็จในเวลาที่กำหนดก็จะมีผลสัมฤทธิ์สูง ทำอะไรไม่ได้ บางคนต้องการให้มีคนคอยดูหรือเอาใจใส่เป็นพิเศษ บางคนชอบอิสระ จะเรียนรู้ได้ดีก็ต่อเมื่อการเรียนมีบรรยากาศที่เป็นอิสระและผ่อนคลาย บางคนเรียนได้ดีถ้าทำงานเป็นกลุ่ม บางคนชอบทำงานคนเดียว นักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน จะชอบเทคนิคและวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เพื่อทราบว่านักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน รูปแบบการเรียนรู้แบบใด ช่วยส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากัน เพื่อจะได้นำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า การสอนแบบสตอรีไลน์ (Storyline Teaching Method) มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบไดเวอร์เจอร์ (Diverger Learning Style) และแบบคอนเวอร์เจอร์ (Converger Learning Style) แตกต่างกันหรือ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำเสนอเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.2 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.3 ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.4 หลักการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.5 ลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.6 องค์ของการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.7 รูปแบบแผนการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.8 แนวทางในการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.9 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.9.1 บทบาทของครูผู้สอน
 - 1.9.2 บทบาทของผู้เรียน
 - 1.10 ข้อดีของการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.11 ข้อจำกัดของการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
 - 1.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู
 - 2.1 ความหมายของการสอนตามคู่มือครู
 - 2.2 ขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู
 - 2.3 บทบาทของครูในการสอนตามคู่มือครู
 - 2.4 ข้อดีและประโยชน์ของการสอนตามคู่มือครู
 - 2.5 ข้อจำกัดของการสอนตามคู่มือครู

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้

- 3.1 ความหมายของการเรียนรู้
- 3.2 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้
- 3.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้
- 3.4 ความสำคัญและประโยชน์ของรูปแบบการเรียนรู้
- 3.5 ลักษณะของรูปแบบการเรียนรู้
- 3.6 ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้
- 3.7 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้
- 3.8 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้
- 3.9 รูปแบบการเรียนรู้กับความเหมาะสมในการเลือกอาชีพ
- 3.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

- 4.1 ความหมายของการอ่าน
- 4.2 ความสำคัญของการอ่าน
- 4.3 องค์ประกอบของการอ่าน
- 4.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน
- 4.5 ความเข้าใจในการอ่าน
- 4.6 ทฤษฎีการอ่าน
- 4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบสตอรีไลน์

1.1 ความเป็นมาของจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์

Storyline ย่อมาจาก คำว่า Story และ Line ซึ่งหมายถึง เส้นทางของเรื่องหรือ แนวทางของเรื่อง เป็นการดำเนินเรื่องที่เรียงติดต่อกันเป็นตอน ๆ ตามลำดับ การสอนแบบสตอรีไลน์ (Storyline) อาจเรียกว่า “Storyline Approach” หรือ “Storyline Method” สตอรีไลน์เป็นนวัตกรรมทางด้านการสอนเพื่อการจัดการเรียนรู้ เริ่มต้นเป็นครั้งแรกในประเทศสกอตแลนด์ ซึ่งเกิดจากแนวคิดของมหาวิทยาลัย Strathclyde วิทยาเขต Jordanhill เมืองกลาสโกว์ โดยการนำของ ดร.สตีฟ เบ็ล (Steve Bell) และเพื่อนร่วมงานคือ แซลลีย์ ฮาร์คเนสส์ (Sallie Harkness) และเฟรด เรนเคลล์ (Fred Rendell) สตอรีไลน์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับอรรถศาสตร์ของชาวยุโรป ในปี พ.ศ. 2543 ได้มีการจัดตั้งองค์กรกลางเพื่อประสานงานในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ (Storyline)

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ได้รับเงินทุนจากกองทุนเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (World Wide Fund for Nature of United Kingdom : WWF.UK) เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ ซึ่งในประเทศไทยให้ความสนใจเรื่องนี้เป็นอย่างมาก โดยมีการนำเรื่องสตอรีไลน์มาศึกษาและจัดการเรียนการสอนในระดับต่าง ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษาได้มีผู้ศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการสอนแบบสตอรีไลน์ในหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ได้รับความสนใจและนำมาใช้ในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (อรทัย มูลคำ และ สุวิทย์ มูลคำ, 2544)

1.2 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์

นักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ไว้ดังนี้

อรรถพล อนันตวรสกุล (2545 : 76) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการจัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่อาศัยการผูกเรื่อง (Narrative Thematic Approach) เพื่อนำไปสู่แนวคิดสำคัญ โดยมีลำดับขั้นตอน และเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง มีคำถามหลัก (Key Question) เป็นตัวเชื่อมโยงเรื่องเข้าด้วยกัน

พิมพ์พันธ์ เดชะกุปต์ (2543 : 3 - 5) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ หรือเรียกว่า การกำหนดเส้นทางเดินเรื่อง โดยใช้คำถามหลักเป็นตัวนำไปสู่การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เป็นการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่มีการบูรณาการระหว่างวิชา เพื่อเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

ธาริณี วิทยานิวรรตน์ (2542 : 10) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะมีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ หรือเรียกว่า การกำหนดเส้นทางเดินเรื่อง และการใช้คำถามเป็นตัวนำไปสู่การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างความรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสตอรีไลน์เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง โดยผู้สอนได้จัดลักษณะการเรียนรู้ที่หลากหลายให้ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จะเป็นการจัดกิจกรรมที่บูรณาการประสบการณ์ ทักษะ การคิดวิเคราะห์ กิจสร้างสรรค์จินตนาการ การตัดสินใจ ตลอดจนการทำงานร่วมกัน ภายใต้แนวทางการดำเนินเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน

เบลล์และฟีฟิลด์ (Bell and Filfield, 1998 : 5 - 6) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน วิธีสตอรีไลน์ตั้งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีที่ว่า ความรู้นั้นมีความซับซ้อนและมีความหมายหลายชั้นตอน ดังนั้นการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นจากความรู้เดิม ของผู้เรียนส่วนหนึ่ง และประสบการณ์ที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ใหม่ โดยผ่านการปฏิบัติด้วย ตนเองส่วนหนึ่ง การจัดกิจกรรมในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จึงเป็นการจัดกิจกรรมที่ บูรณาการประสบการณ์ ทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การจินตนาการ การตัดสินใจ ตลอดจนการทำงานร่วมกัน ภายใต้แนวทางการดำเนินเรื่องที่ต่อเนื่องกัน โดยใช้ศิลปะเป็นสื่อ ทั้งนี้ ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง (Constructivism)

ลิปกา (Lipka, 1997 : 12 ; อ้างถึงในธาริณี วิทยานิพนธ์, 2542 : 3) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนอย่างมีบูรณาการ และเป็นการเรียนตามสภาพจริงที่มีการดำเนินเรื่อง หรือผูกเรื่องให้มีความต่อเนื่องประดุจเชือก โดยมีคำถามหลัก เป็นตัวเชื่อมการดำเนินเรื่องหรือเปิด ประเด็นในการดำเนินเรื่อง เน้นการใช้กิจกรรมให้สอดคล้องกับคำถามหลัก และเนื้อหาการผูกเรื่อง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือศึกษาปฏิบัติ และคิดอย่างอิสระในทุกขั้นตอน ทำให้ได้พัฒนา ความคิดระดับสูง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ค้นพบ สืบค้น สร้างการทำทนายให้สำรวจและ สร้างจินตนาการ ผู้เรียนได้ฝึกการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ ซึ่งหลักที่สำคัญของวิธีสตอรีไลน์ คือ การให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการเรียนทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม โดยผู้เรียนมี ส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตามประสบการณ์ของตน และเป็นประสบการณ์จริงในชีวิตของผู้เรียน จึงเป็นการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง เนื่องจากผู้เรียน ได้ค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะและความเข้าใจที่ได้เรียนให้ห้องเรียนกับชีวิต จริง การที่ผู้เรียนได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง จะทำให้มีความกระตือรือร้น และเกิดการเรียนรู้ อย่างมาก (Simons, 1997 : 4)

ฟิชเชอร์ (Fisher, 1991 : 1) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการใช้เรื่องราวที่สร้างขึ้นอย่างมี ความหมายในบริบทของชีวิตจริงเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โน้ตสนั้และทักษะต่าง ๆ โดยผู้เรียน และผู้สอนร่วมกันกำหนด ฉาก ตัวละคร และแนวทางในการดำเนินเรื่อง และกำหนดประเด็นปัญหา ที่เกิดขึ้นจริง

สรุปได้ว่า การสอนแบบสตอรีไลน์ (Storyline Teaching Method) หมายถึง การจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่อาศัยการผูกเรื่องเข้าด้วยกันเป็นตอน ๆ ให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเรียงลำดับ เหตุการณ์ เรียกว่า สตอรีไลน์ (Storyline) หรือการกำหนดเส้นทางการเดินเรื่อง โดยแต่ละตอนใช้ คำถามหลัก (Key Question) เป็นตัวนำไปสู่กิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่าง หลากหลาย และสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง (Constructivism) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจาก

ประสบการณ์ตรง ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลายและต่อเนื่อง บูรณาการประสบการณ์ ทักษะการวิเคราะห์ จินตนาการ การตัดสินใจ ตลอดจนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

1.3 ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์

การสอนแบบสตอรีไลน์เป็นเทคนิคการสอนอย่างหนึ่งที่สอดคล้องกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 23, 24, 25 และสอดคล้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ความจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องใช้เทคนิคดังกล่าวประกอบด้วยเหตุผลอย่างน้อย 3 ประการดังนี้

1. จุดประสงค์หลักของการศึกษาระดับประถมศึกษาที่สำคัญ คือ การทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ และคิดเลขเป็น การสอนเกี่ยวกับภาษาและคณิตศาสตร์ จึงมีความสำคัญในการสอนระดับประถมศึกษา เพราะภาษาซึ่งเป็นวิชาทักษะเบื้องต้น และเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ต่อไปในอนาคต แต่ในขณะเดียวกันนโยบายการจัดการศึกษานั้น ผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนเรียนรู้และได้รับการเตรียมความพร้อมในเรื่องทักษะด้านอื่นที่มีความสำคัญเช่นกัน ทักษะการอภิปราย ทักษะการสื่อสาร ทักษะการนำเสนอด้วยวิธีการต่าง ๆ ทักษะการออกแบบคำถามที่ดี ทักษะการตั้งทักษะการบันทึกและการวิจัย ทักษะการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ซึ่งทักษะเหล่านี้จะขาดเสียมิได้เพราะจะเป็นทักษะที่มีประโยชน์มากมายด้วยคุณค่าและจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

2. ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่มักมีความจำเป็นจะต้องรับผิดชอบในการจัดการเรียนรู้ทุกวิชาตามระยะเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดนั้น แนวทางหนึ่งที่จะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้คือการจัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการเนื้อหาในหลักสูตรวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน โดยสร้างให้เป็นลักษณะหัวเรื่อง (Theme) ที่เรียกว่า “วิธีสอนแบบสตอรีไลน์ (Storyline Teaching Method)”

3. การเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ (Storyline Teaching Method) ครูผู้สอนจะมีโอกาสอย่างมากที่จะสามารถสอดแทรกค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมต่างๆ ให้กับผู้เรียนซึ่งเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเคารพในสิทธิความคิดเห็นของผู้อื่น ได้เป็นอย่างดี

1.4 หลักการสอนแบบสตอรีไลน์ (Storyline Teaching Method)

การสร้าง Storyline Approach หรือ Storyline Method ควรยึดแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังต่อไปนี้ (วลัย พานิช, 2543)

1. การเล่านิทานหรือเล่าเรื่อง (Narration)

การเล่านิทานหรือเล่าเรื่องจะมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะผสมผสานอยู่ด้วยกันสามส่วน

คือ ตัวละคร (คน สัตว์ หรือทั้งคนและสัตว์) กิจกรรมหรือประสบการณ์ที่กำหนดนั้น จึงควรเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์ เช่น ครอบครัว ชุมชน สังคม โดยปกติทั่วไปการเล่าเรื่อง หรือนิทานจะใช้ในการสอนเรื่องราวในอดีตในรูปของตำนาน ความเชื่อ เรื่องเล่า เพื่อเป็นการสอนอุปนิสัยเกี่ยวกับศีลธรรมและเพื่อความสนุกสนาน เด็ก ๆ ชอบที่จะฟังนิทาน พวกเขาจะมีความสุขในการฟังนิทานเทพนิยาย แม้ว่าเรื่องที่ฟังนั้นเคยฟังครั้งแล้วครั้งเล่า

2. การวางโครงเรื่องให้ชวนติดตาม (Set Interesting Plot)

เรื่องเล่าหรือนิทานเหล่านั้นจะต้องจัดลำดับเป็นตอน ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ เนื่องจากเนื้อหาต่าง ๆ รวมถึงกิจกรรมที่จะต้องให้ผู้ฟังและจุดมุ่งหมาย ผู้เล่าจะต้องมีความตั้งใจที่จะเล่า และเรื่องที่จะเล่าทุกตอนต้องสอดคล้องกับเรื่องราวตอนก่อน ๆ มีเพียงครูผู้สอนเท่านั้นที่จะรู้ว่าการดำเนินเรื่องตอนต่อ ๆ ไป นั้นจะเป็นอย่างไร และในทุก ๆ วันเรื่องเหล่านั้นจะสามารถสร้างความประหลาดใจและความตื่นเต้นให้กับผู้เรียนที่จะต้องคอยติดตามคาดคะเนว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป

3. ผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้าง (Set Structure)

ผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้างโดยนำเนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรมาวางกรอบเส้นทางเดินเรื่อง (Storyline) แต่ผู้เรียนจะเป็นผู้ดำเนินการสร้างรายละเอียดต่าง ๆ โดยเป็นผู้ลงมือกระทำกิจกรรมค้นหาข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามหลักของครูผู้สอน

4. ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เรียน (Student's storyline)

เนื่องจากการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ สามารถดำเนินไปในรูปแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ถึงแม้ว่าครูจะรู้ลำดับเรื่องอยู่แล้วก็ตาม แต่ผู้สร้างรายละเอียดของเนื้อเรื่องคือ ตัวผู้เรียน

5. ผู้เรียนสรุปองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

ผู้สอนจะต้องมีคำถามหลักในการกระตุ้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรม โดยผู้เรียนใช้ความคิดและประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมแล้วเพิ่มประสบการณ์ใหม่ด้วยการลงมือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ การแสวงหาข้อมูล การพบองค์ความรู้ การเสนอข้อค้นพบ พิสูจน์สิ่งที่ตนเป็นแนวคิดของตนเอง รวมทั้งการสรุปความรู้ใหม่ ๆ ด้วยตนเอง

1.5 ลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ (Characters of Storyline

Instruction Method)

การสอนแบบสตอรีไลน์อยู่บนพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ดังนี้ (วลัย พานิช, 2543)

1. เน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ

สตอรีไลน์เป็นวิธีการเรียนรู้แบบบูรณาการทั้งเนื้อหาหลักสูตรและกระบวนการเรียน

การสอน โดยสามารถหลอมรวมเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เช่น สังคมศึกษา ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ภาษาอังกฤษ คนตรีนาฏศิลป์ สังคมศึกษา เข้ามาจัดการเรียนการสอนภายใต้หัวข้อเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับวิถีชีวิตประจำวันที่จะต้องใช้กระบวนการคิด ทักษะต่าง ๆ ที่หลากหลายมาช่วยในการแก้ปัญหา จึงเป็นการฝึกทักษะแก้ปัญหาของผู้เรียน ได้เป็นอย่างดี

2. เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ (Child Centered)

ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ของตนเอง และสิ่งสำคัญที่สุดที่ครูผู้สอนจะต้องรู้ก็คือ ความรู้ ประสบการณ์และทักษะเดิมของนักเรียนในชั้น ซึ่งสิ่งเหล่านั้นจะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญหรือจุดเริ่มต้นของการออกแบบหัวเรื่อง เพื่อสร้างความรู้ ประสบการณ์ และทักษะใหม่ของผู้เรียน

3. เน้นเรื่องการตั้งคำถามหลักของครูผู้สอน

การตั้งคำถามของครูผู้สอนเป็นหัวใจของการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์เพราะคำถามหลักจะเป็นสื่อ นำไปสู่การปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนอย่างหลากหลาย และจะเป็นตัวเชื่อมโยงดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องเป็นลำดับภายใต้หัวข้อเรื่องเดียวกัน

4. เน้นการเรียนรู้ร่วมกัน

การสอนแบบสตอรีไลน์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนร่วมกันในกิจกรรมหลายรูปแบบ ซึ่งอาจทำงานเดี่ยว จับคู่ กลุ่มย่อย หรือเรียนร่วมกันทั้งชั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของงาน โดยกิจกรรมจะเป็นตัวกำหนดว่า ควรจะแบ่งกลุ่มผู้เรียนอย่างไร การเรียนรู้ร่วมกันจึงเป็นการพัฒนาวุฒิภาวะทางสังคม ทั้งนี้ในชีวิตจริงของคนในสังคม ต่างก็ต้องช่วยกันทำงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน

5. เน้นให้เห็นความสำคัญของการกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนารูปแบบความคิดรวบยอดด้วยตนเองก่อน

การสอนแบบสตอรีไลน์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาสติปัญญาและจินตนาการของผู้เรียนเช่น มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนสร้างกระเป๋าเครื่องมือแพทย์พร้อมเครื่องเวชภัณฑ์บรรจุในกระเป๋า ซึ่งสิ่งที่สร้างขึ้นนั้นจะเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นจากความคิดรวบยอดของเขา การเปรียบเทียบดังกล่าวก่อให้เกิดการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงพัฒนางาน ซึ่งจะเป็นลักษณะงานวิจัยเชิงคุณภาพนั่นเอง

6. ก่อให้เกิดการฝึกทักษะปฏิบัติที่ซ้ำ ๆ กันแต่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดมา

การสอนแบบสตอรีไลน์กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียนอยู่เสมอแล้วยังเปิดโอกาสให้มีการฝึกการปฏิบัติด้วย

7. ช่วยให้ผู้สามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนสอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

การที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเป็นเจ้าของหนังสือภาพหรือหนังสือเล่มเล็กที่สร้างขึ้นมารวมทั้งร่วมกิจกรรมส่งเสริมทักษะการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนที่มีจุดอ่อนด้านภาษาจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาอย่างมาก เพราะเป็นการสอนแบบปลายเปิดที่ให้โอกาสผู้เรียนที่มีความสามารถสูงได้คิดและพัฒนามากขึ้น

8. ส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

ผู้สอนที่มีความรู้สื่กอีคอมพิวติ้งหรือมีปมด้อยในเรื่องประสบการณ์และความรู้เรื่องการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น อุปกรณ์ไอศตัทศนูปกรณ์ เครื่องคอมพิวเตอร์ในการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ อุปกรณ์เหล่านี้จะเป็นอุปกรณ์ที่ครูและผู้เรียนจะเป็นผู้ใช้และฝึกฝนจนสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

9. เปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้สิ่งที่ยากกว่าเหนือกว่าที่มีไว้ในหลักสูตร

เมื่อผู้เรียนได้สร้างจินตนาการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและผู้อยู่อาศัยขึ้นมาแล้ว สิ่งที่จะเกิดตามมาก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้ลึก เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัว ค่านิยมในด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ตลอดจนประเพณีวัฒนธรรมต่าง ๆ เรื่องราวเหล่านี้ คือ การเรียนรู้ผ่านการสอนแบบบทบาทสมมุติตนเอง ผู้เรียนก็จะยอมรับบุคลิกลักษณะของตัวละครที่สร้างขึ้นจนกลายเป็นบุคลิกลักษณะของตัวเอง

10. เชื่อมการฝึกทักษะพื้นฐานเข้ากับการดำรงชีวิตจริง และใช้ได้ดีกับการเรียนภาษาและสิ่งแวดล้อม

การทำกิจกรรมแบบสตอรีไลน์นี้ช่วยสร้างโอกาสในการฝึกทักษะพื้นฐาน โดยผู้เรียนจะสามารถฝึกทักษะนั้น ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่ก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย เป็นลักษณะการเรียนการสอนเรื่องราวสิ่งที่ใกล้ตัวมากที่สุด แล้วขยายตัวไปสู่วงกว้างไปสู่สภาพแวดล้อมในชุมชนของผู้เรียน และออกไปสู่ประเทศอื่น ๆ เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ที่สูงขึ้นในลักษณะการบูรณาการเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวมและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เป็นวิถีชีวิตจริงส่งผลให้ผู้เรียนได้เห็นประโยชน์ของการเรียนหรือทักษะนั้น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง

11. เป็นโครงสร้างที่ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกัน

ผู้สอนและผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ทำให้การเรียนรู้ค่อย ๆ พัฒนาไปอย่างมั่นคง ผู้เรียนจะรู้สึกที่ไม่ถูกทอดทิ้ง และเมื่อมีโอกาสเท่าเทียมกันในการแสดงความสามารถที่แต่ละคนถนัดและสนใจไปฟรี เพราะ โครงเรื่องที่เขียนขึ้นนั้นทุกคนจะได้รับบทบาทและการกล่าวถึงอย่างสม่ำเสมอ ครูก็สามารถจัดกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับผู้เรียนได้โดยใช้พื้นฐานของเรื่องและลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสร้างขึ้น

12. สร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของ

ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมหรือเป็นเจ้าของในการสร้างเรื่องราว นั้น ๆ ทั้งในเรื่องของสถานที่ ผู้คนที่อยู่อาศัย ตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องล้วนแต่เป็นเรื่องราวที่ผู้เรียนร่วมกันคิด และสร้างขึ้นมาจากการศึกษาค้นคว้า รวมทั้งจินตนาการด้วย

13. สร้างความตื่นตัวให้กับผู้เรียนตลอดเวลาโดยการใช้วิธีตั้งคำถามของครูผู้สอน

การเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยเน้นการแก้ปัญหาและการตัดสินใจซึ่งจะช่วยพัฒนาด้านสติปัญญา ทักษะและทัศนคติ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้สามัญสำนึกในการสำรวจสิ่งแวดล้อมของตนเอง ซึ่งจะเป็นการแสดงออกทางความคิดในเรื่องเกี่ยวกับการค้นพบของผู้เรียนแต่ละคน

14. ส่งเสริมให้เกิดการระดมความคิดเห็นระหว่างครูกับนักเรียน

การทำกิจกรรมและสร้างจินตนาการของผู้เรียนในห้องเรียน ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานการทำงานร่วมกัน ผู้เรียนจะพึ่งพาครูในด้านการเป็นผู้นำ ส่วนครูสร้างการมีส่วนร่วมของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ เพื่อจะทำให้เกิดการเชื่อมโยงเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยกันต่อไป

จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์นั้นจะเป็นลักษณะการจัดการเรียนรู้ที่มีจุดเน้นในด้านเทคนิค กระบวนการที่มุ่งส่งเสริมประสบการณ์อย่างหลากหลายแก่ผู้เรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้คิดและลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง ซึ่งจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful) สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริงของเขาเอง สามารถนำไปใช้หรือการแก้ปัญหาในชีวิตจริงได้

1.6 องค์ของการสอนแบบสตอรี่ไลน์ (Episodes of Storyline Teaching Method)

การสอนแบบสตอรี่ไลน์ มีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ผสมผสานอยู่ด้วยกันอย่างน้อยสี่ส่วน ได้แก่ (อรรถพล อนันตวรสกุล, 2545 : 70 – 72)

1. ฉาก (Setting) ได้แก่ สถานที่หรือภาพกว้าง ๆ ที่เป็นความคิดรวบยอดเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของตัวละครในเรื่องนั้น ๆ และจะมีเงื่อนไขของเวลา เช่น เวลาปัจจุบัน เวลาในยุคประวัติศาสตร์ ส่วนสถานที่จะเป็นการกำหนดตามเรื่องที่สร้างขึ้น เช่น บ้านเรือน ชายทะเล ห้างสรรพสินค้า โรงพยาบาล โรงแรม ซึ่งผู้สอนจะต้องตั้งคำถามเพื่อให้ผู้เรียนตอบคำถาม แล้วสร้างฉากขึ้นตามคำตอบหรือจินตนาการของตน

2. ตัวละคร (Character) โดยต้องคำนึงอยู่เสมอว่าผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมอยู่ในเรื่องที่จะเรียนด้วยเสมอ โดยผู้เรียนจะมีฐานะเป็นตัวละครตัวหนึ่งของเรื่อง ซึ่งอาจสร้างเป็นสัญลักษณ์ ตุ๊กตา หรือหุ่นแทนก็ได้ ตัวละครนั้น ๆ จะมีบทบาทในการเดินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจและมีความรู้สึกว่าตัวละครเหล่านั้นเป็นตัวแทนจริง ๆ จนเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของ

ตัวละครหรือหุ่นที่สร้างขึ้นจะต้องมีความกลมกลืนและสัมพันธ์กับฉาก เช่น ฉากเป็นห้างสรรพสินค้า ตัวละครเป็นผู้มาจับจ่ายซื้อสินค้า เป็นต้น

3. **วิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิต (A way of Life)** ได้แก่ เรื่องราวที่เป็นการดำรงชีวิตโดยปกติของตัวละครในสถานที่และเวลาตามฉากที่กำหนด เช่น กิจวัตรประจำวันของคนแต่ละคนในครอบครัวที่อาศัยอยู่ริมแม่น้ำ กิจวัตรประจำวันของแต่ละคนในโรงพยาบาล

4. **เหตุการณ์หรือปัญหาที่ต้องแก้ไข (Event)** ได้แก่ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือปัญหาในความเป็นจริงที่ตัวละครต้องเผชิญ หรือเป็นการสร้างสถานการณ์สมมติขึ้นมา แล้วให้ผู้เรียนฝึกแก้ปัญหาต่าง ๆ สถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การพจญภัย การท่องเที่ยว อุปสรรคในการทำงาน ภัยธรรมชาติต่าง ๆ คำถามที่ผู้สอนใช้กับผู้เรียนแต่ละองค์ (Episode) จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างไม่จำกัด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความน่าสนใจของประเด็นหลัก ความสามารถในการใช้คำถามของครู ความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียนแต่ละคนที่จะแลกเปลี่ยนถ่ายทอดซึ่งกันและกัน ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาความสามารถให้เต็มที่ตามศักยภาพของตนเอง

1.7 รูปแบบแผนการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์

รูปแบบแผนการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ประกอบด้วยสดมภ์ (Column) 8 สดมภ์ดังนี้ (วลัย พานิช, 2543 ; อ้างถึงในอรรถพล อนันตวรสกุล, 2545 : 29 – 30)

สดมภ์ที่ 1 ลำดับการดำเนินเรื่อง (Storyline Topic) ซึ่งจะเป็นลำดับหัวเรื่องของเรื่องราวกับบทเรียน จะแบ่งออกเป็นตอนหรือเป็นข้อ

สดมภ์ที่ 2 คำถามหลัก (Key Question) จะเป็นคำถามหลักหรือคำถามสำคัญซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องมีการค้นหาคำตอบ

สดมภ์ที่ 3 กิจกรรม (Activities) กิจกรรมเหล่านี้เป็นกิจกรรมที่มีรูปแบบต่างกัน และเป็นกิจกรรมที่นำไปสู่การตอบปัญหาหรือคำถามหลัก

สดมภ์ที่ 4 การจัดชั้นเรียน (Class Organization) เป็นการระบุข้อมูลเกี่ยวกับการแบ่งกลุ่มการจัดกิจกรรมในสดมภ์ 3 ว่าควรจัดเป็นทั้งชั้นเรียน จับคู่ กลุ่มย่อย 3, 4 หรือ 5 คน หรือรายบุคคล

สดมภ์ที่ 5 สื่อการเรียนการสอน/แหล่งเรียนรู้ (Resources) เป็นการระบุสื่ออุปกรณ์รวมไปถึงแหล่งเรียนรู้ที่จะช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น แผนที่ เครื่องบันทึกเสียง วัสดุทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ สถานประกอบอาชีพ

สดมภ์ที่ 6 ผลงาน (Outcomes) เป็นการระบุผลงานของการจัดกิจกรรมซึ่งเป็นผลงานของผู้เรียน ซึ่งจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการประเมินผล

สทมภ์ที่ 7 จุดประสงค์ของการเรียนรู้ (Objective Goals) เป็นการวิเคราะห์ว่ากิจกรรมนั้น ๆ สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ได้ในวิชาใด และจุดประสงค์ใด

สทมภ์ที่ 8 การประเมินผล (Evaluation) เป็นการระบุผลการตรวจสอบว่ากิจกรรมนั้น ๆ ผู้เรียนสามารถผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ได้หรือไม่

จากรูปแบบแผนการสอนแบบสตอรีไลน์สามารถนำมาสร้างได้ดังตาราง 2

ตาราง 2 รูปแบบแผนการสอนแบบสตอรีไลน์

ลำดับการ ดำเนิน เรื่อง (Storyline Topic)	คำถาม หลัก (Key Question)	กิจกรรม (Activities)	การจัดชั้น เรียน (Class Organization)	สื่อ / แหล่ง เรียนรู้ (Resources)	ผลงาน (Outcomes)	จุดประสงค์ การเรียนรู้ (Objective/ Goals)	การ ประเมินผล (Evaluation)

ที่มา : อรทัย มุลคำ และสุวิทย์ มุลคำ (2544 : 40)

1.8 แนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ (Tendency of Storyline Instruction Method)

การสอนแบบสตอรีไลน์นับว่าเป็นเทคนิคการสอนหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หนึ่งที่น่าเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child centered) และมีความชัดเจนในเรื่องการบูรณาการเนื้อหาในหลักสูตรที่สอดคล้องกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามที่ได้ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 29 ครูผู้สอนควรนำเทคนิคไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างจริงจัง ดังนี้ (อรทัย มุลคำ และสุวิทย์ มุลคำ, 2544)

1. ควรจะเริ่มศึกษาเรื่องวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การเข้าอบรม การเข้าร่วมสัมมนา การศึกษาจากตำรา ศึกษาจากอินเทอร์เน็ต ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เป็นต้น

2. ศึกษาตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการที่มีลักษณะหัวข้อเรื่องที่ใช้สอนโดยเทคนิคสตอรี่ไลน์ โดยศึกษาจากหลาย ๆ แผนการจัดการเรียนรู้แล้วพิจารณาคัดเลือกแผนที่มีความเหมาะสมกับระดับชั้นที่รับผิดชอบที่ เพื่อใช้ในการทดลองสอน

3. หลังจากการทดลองสอนแล้ว ถ้าผู้สอนและผู้เรียนเริ่มคุ้นเคย เกิดความคล่องตัว มีความถนัดมากขึ้น ผู้สอนอาจจะพิจารณาคัดเลือกแผนการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ที่มีความยาว มีความสลับซับซ้อนมากขึ้นแต่สามารถปรับเข้ากับระดับชั้น รวมทั้งสอดคล้องกับเนื้อหาในหลักสูตรของชั้นที่สอน นำมาทดลองสอนอีก 2 - 3 แผน ซึ่งจะทำให้ผู้สอนเกิดความชำนาญในการสอนแบบสตอรี่ไลน์มากขึ้น เหตุผล ผู้สอนจะต้องเข้าใจหลักการ วิธีการ องค์ประกอบ เงื่อนไขต่าง ๆ ของการสอนแบบสตอรี่ไลน์ รวมทั้งความเข้าใจในหลักสูตรของกลุ่มประสบการณ์ รายวิชาของชั้นปี ที่รับผิดชอบอย่างลึกซึ้ง

4. ทดลองเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้สอนและผู้เรียนอาจกำหนดหัวข้อเรื่องที่นำเสนอร่วมกันแล้วผูกโยงจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร รวมทั้งคิดสร้างคำถามหลักเพื่อนำไปสู่กิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ โดยอาจเขียนแผนการสอนที่ผูกโยงเป็นเรื่องสั้น ๆ ก่อน

5. วางแผนกำหนดระยะเวลาสอนในแต่ละหัวข้อ หรือประเด็นเป็นช่วง ๆ ให้เหมาะสมกับช่วงความสนใจของผู้เรียน ซึ่งอาจจะไม่จำเป็นต้องสอนทุกวัน หรือตลอดเวลา เช่น กำหนดช่วงการสอนแบบสตอรี่ไลน์ ทุกบ่ายวันศุกร์ (2 - 3 ชั่วโมง) สอนติดต่อกันไปในสัปดาห์ก่อนเปิดเทอมหรือสอนวันเว้นวัน เป็นต้น

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนไปทดลองใช้ รวมทั้งมีการบันทึกหลังการสอนเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับแผนการจัดการเรียนรู้

7. ปรับแผนการจัดการเรียนรู้ โดยอาจมีการปรับกิจกรรม ปรับระยะเวลา ปรับเปลี่ยนเพิ่มหรือลดเนื้อหาต่าง ๆ ให้เกิดความเหมาะสม และสามารถนำไปใช้สอนรวมทั้งจัดให้มีการเผยแพร่ต่อไป

8. ผู้สอนจะต้องเตรียมสื่อ แหล่งการเรียนรู้ วิทยากร สถานที่ เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียน โดยเน้นสื่อที่หาง่าย ประหยัด และสื่อธรรมชาติ รวมทั้งเป็นแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนและท้องถิ่น